

ORAKEL

Daphne Huisden

Orakel

Luister – laat me je het verhaal vertellen over de vrouw in de kelder. Of eigenlijk, het verhaal over de mensen die boven de kelder woonden; de bewoners van de Apolloflat, een fantasieloze betonnen toren in het noorden van de stad, aan de verkeerde kant van het spoor, diep in de Olympiawijk, waar de wind, ook als het niet stormde, wijsjes tussen de gebouwen float. Waar ze elke verkiezingsronde data verzamelden, onderzoek deden, altijd iets kwamen halen, nooit iets kwamen brengen – en na de uitslagen toch telkens weer verrast waren dat het wantrouwen opnieuw was toegenomen. Die wijk, waar de mensen zich vergeten waanden. Waar snelle jongens op snelle fietsen uitgroeiden tot snelle ondernemers die de buurt uitvlogen om nooit meer terug te keren óf juist op hun plaat gingen in de boze buitenwereld, omdat ze te dicht bij de zon kwamen met hun vlotte babbels. Waar de prijzen

van de boodschappen zo veel sneller stegen dan de lonen, dat houdbaarheid een steeds rekbaarder begrip was geworden, waar de vuilcontainers zelden op tijd werden geleegd, de straatverlichting haperde, de putten in de weg niet werden gedicht. Die wijk, waar veel over werd gesproken, maar die zelf zelden aan het woord kwam.

Terwijl, als je goed luisterde, in die wijk juist een directe taal werd gesproken, een taal waarin trots en onomfloerst een verhaal van saamhorigheid werd verteld; als je goed luisterde kon je de mensen 's nachts, door de dunne muren heen, het clublied in hun slaap horen zingen. Er heerste in de Olympiawijk een onzichtbaar bindmiddel dat zich onder meer vertaalde in buurttoernooitjes en kleurrijke bloembakken aan kleine balkonnetjes. En vanaf het dak van de Apolloflat keek je, op heldere dagen, uit over de brede rivier die schitterde in de zon, over sportvelden en akkers en bossen die zich uitstrekten tot meer fortuinlijke gemeentes – ja, je kon de snelweg horen, maar ook de zwaluwen voorbij zien zeilen. Hier had je het mooiste uitzicht van de streek.

De Apolloflat was ooit van de gemeente geweest tot die het gebouw en de grond waarop het stond had verkocht aan een ontwikkelaar, een innovatief type dat in buzzwoorden sprak en een kleffe handdruk had. Hij had Grote Plannen, winstgevende visioenen over de toekomst die hij gonzend, als een opdringerige hoornaar, aan de man bracht. Zoemend en snorrend had hij de gemeente weten te overtuigen van zijn visie, zijn vingers in de beleidspap gestoken en het voor elkaar gespeeld de flat voor een prikkie over te nemen. ‘Geloof mij, het is een win-win-win-situatie! Je moet in kansen denken, in mogelijkheden, niet in beperkingen!’

Geen van de bewoners van de flat had de nieuwe eigenaar van hun huis ooit gezien, laat staan ontmoet. De ontwikkelaar kwam niet eens uit de buurt van de buurt. Het gerucht ging dat hij minstens vijf auto’s en evenzoveel huizen met oprijlaan bezat. Maar hij beloofde het oude gebouw beter te onderhouden, de flat een opknapbeurt van jewelste te geven (hij strooide rijkelijk met termen als *duurzaamheid* en *innovatie, slimme processen* en *klimaatneutrale volgende generaties!*) en ook niet

onbelangrijk: hij was bereid de huurprijs te verlagen. In ruil voor data. ‘Een deal uit duizenden,’ aldus de ontwikkelaar in zijn eigen podcast. ‘Een aanbod om je vingers bij af te likken!’

Wat die deal in de praktijk precies behelsde wist bijna niemand in het begin. Want wie had er tijd voor kleine lettertjes? Dus gingen de bewoners van de flat blind akkoord met alle nieuwe huurvoorwaarden en woonden er, volgens de laatste officiële telling, nu 183 mensen in de 50 kleine appartementen – 183 mensen én een vrouw in de kelder.

Niemand had haar zien intrekken, maar er waren flyers geweest en brieven, posters in het portiek en één in de vuile lift; een poster die haar komst aankondigde met daarop een code die je kon scannen, een app om haar te leren kennen.

En toen was ze ineens overal.

Binnen mum van tijd was de vrouw in de kelder achter vrijwel elke voordeur gekomen, bij iedereen op visite geweest, had haar oor overal te luisteren gelegd, wist ze bijna alles over de bewoners van de flat. Ze was een van hen geworden.

Zo leek het althans. Even.

Want tijdens die wispelturige winter, de winter van de Grote Storing, kwam alles op zijn kop te staan in de Apolloflat. Niemand had de Grote Storing zien aankomen, maar de gevolgen – daar konden we geen van allen onderuit.

Ook ik niet.

Nadat de Apolloflat in handen komt van een ontwikkelaar met een snelle auto en een nog vlottere babbel, moeten de bewoners zich ineens verhouden tot hun nieuwe buurvrouw: de vrouw in de kelder. Ze lijkt alles van hen te weten, kan elke vraag beantwoorden en is meer dan behulpzaam. Binnen mum van tijd maakt ze zich onmisbaar in de betonnen toren in de Olympiawijk. Alleen Pierre van Dongen, een gepensioneerde conciërge, is niet van haar onder de indruk. Hij heeft alles al gezien. Maar als de Grote Storing uitbreekt, heeft dat gevolgen die niemand in de flat kan overzien. Zelfs de vrouw in de kelder niet.

ISBN 9789090413334

9 789090 413334 >

Tilt

Woorden maken werelden

